

[Justitsministeren.]

Stk. 2 lyder saaledes:

„I paatrængende Tilfælde kan Politiet paalægge Postvæsenets Embedsmænd at tilbageholde saadanne Forsendelser, indtil Rettens Afgørelse faas, dog ikke for et længere Tidsrum end tre Dage.“

Endvidere staar der i Stk. 3:

„Under Betingelser svarende til dem, som ovenfor er angivne, kan det paalægges Telegrafvæsenets Funktionærer henholdsvis at tilbageholde og meddele Retten eller foreløbig at tilbageholde Telegrammer.“

Maa jeg lige indskyde den Bemærkning, at jeg synes, det var underligt, at det ærede Medlem Hr. Robert Mikkelsen, som er Jurist, skulde finde det nødvendigt at spørge mig, hvor der findes Bestemmelser om Ret til at tilbageholde Telegrammer eller lignende. Nu ved det ærede Medlem altsaa, at det staar i Retsplejelovens § 750, Stk. 3. Der skal altsaa efter Retsplejelovens Regler her kunne formuleres en bestemt Sigelse for en Forbrydelse, der forfølges af Statsadvokaten, imod en bestemt Person, og Omstændighederne skal gøre det sandsynligt, at Forsendelserne bør beslaglægges, og Tilbageholdelsen eller Udleveringen — det vil jeg gerne understrege — sker efter Retskendelse, og kun efter Retskendelse; det kan altsaa kun ske, naar Domstolen, for hvilken Forholdet forelægges, finder det nødvendigt og betimeligt, at denne Tilbageholdelse eller Udlevering sker.

Jeg kommer derefter til Telefonaflytningen. Med Hensyn til Telefonaflytning findes ingen direkte Lovbestemmelse, men det er antaget ved en fast Retspraksis, at de Bestemmelser, som jeg nu lige har oplæst, ogsaa finder Anvendelse her. Jeg skal indrømme, at det kunde være, man burde have saadanne Lovregler. Jeg ved, at det ærede Medlem af det andet høje Ting, Hr. Steincke, har overvejet dette, da han var Justitsminister, men Overvejelserne førte, efter hvad jeg har kunnet faa oplyst, ikke til noget Resultat. Ogsaa jeg skal imidlertid gerne tage under Overvejelse, om man bør søge indført bestemte Retsregler herom.

I Dag gælder der altsaa ikke en særlig Lovbestemmelse. Men det ærede Medlem Hr. Robert Mikkelsen ved jo glimrende, hvilke Regler der gælder; det kan det ærede Medlem ikke være uvidende om. Det ærede Medlem ved godt, at der findes en af Ministeriet for offentlige Arbejder under 22. April 1938 udfærdiget Instruks; det er en Instruks, der er udfærdiget af afdøde Niels Fisker, som dengang var Minister for offentlige

Arbejder. Det ærede Medlem Hr. Robert Mikkelsen ved ogsaa udmærket godt, at der i Rigsdagssamlingen 1938—39 i Anledning af en Forespørgsel i det andet høje Ting af det ærede Medlem af Landstinget Hr. Rytter til den daværende Justitsminister, Steincke, er givet udførlige Oplysninger af Hr. Steincke om disse Forhold.

Da dette høje Tings Tid er meget kostbar, ikke mindst i disse Dage, tror jeg, at jeg maa nøjes med i det store og hele at henvise til den Forhandling, der dengang fandt Sted, og de Oplysninger, der da blev givet. Jeg skal nævne, at de findes i Landstingstidende for 1938—39, Sp. 1344—1368 og Sp. 1396—1419. Jeg skal derudover lige nævne, at som Hovedregel gælder det, at der ogsaa ved Telefonaflytning kræves en Retskendelse. Herfra er der dog enkelte Undtagelser. Der gælder den Undtagelse, at Politiet, naar man ikke uden væsentlig Ulempe kan afvente en Retskendelse, kan forlange Oplysning om, fra og til hvilke Telefoner der paa et bestemt Tidspunkt telefoneres. Endvidere gælder den Undtagelse, at Politiet kan forlange, at Telefonselskabet sikrer sig visse nærmere angivne Oplysninger, saaledes at disse kan stilles til Politiets Raadighed — men først naar Retskendelse foreligger. Man kan altsaa inden Retskendelsen bede Telefonselskabet sikre sig disse Oplysninger; men man kan først faa dem, naar Retskendelsen foreligger. Endvidere gælder den Undtagelse efter den nævnte Instruks, udfærdiget i 1938, at Rigspolitichefen, Politidirektøren og Chefen for Opdagelsespolitiet har Adgang til at opnaa Telefonaflytning uden Retskendelse.

Jeg vil gerne have Lov til i den Anledning at understrege, at denne Bemyndigelse aldrig har været benyttet, og den vil selvfølgelig ikke blive benyttet, medmindre der foreligger begrundet Formodning om, at en Aflytning vil være af afgørende Betydning for Opklaringen eller Afværgelsen af de alvorligste Angreb mod Staten eller de øverste Statsmyndigheder eller vil være nødvendig for Afværgelsen af Forbrydelser, der medfører Fare for Menneskers Liv eller Velfærd eller for betydelige Samfundsværdier, saaledes som det nævnes i Straffelovens § 141. Det siges her, at i disse Tilfælde har enhver, som er vidende om saadanne Forbrydelser eller vidende om, at de planlægges, Pligt til at forebygge disse, om fornødent ved Anmeldelse til Øvrigheden. Det er altsaa kun i disse Tilfælde, hvor enhver har Pligt til at foretage det nødvendige for at forebygge saadanne meget alvorlige